

против Войводата — и с болка на душата принуденъ съмъ на туй. Оставенъ на борбата на чело, иска той съвсемъ къмъ другъ изходъ да я насочи — другъ и съдобносенъ ходъ да ѝ даде ... Защо се бяхтимъ деноношно, шомъ като тъй, съ едно — да кажемъ, пълномощно, ще можемъ делото до край да изведемъ?

И то до край честить! Изглеждаха съвсем
невинни думите на нашия Войвода,

и може би ще сж на много по угода,
на много и отвънъ и тука между насъ.

Това ли е било? Да го дадемъ тогазъ и свършено!... Добра, чудесна изненада.

И жалъ ми е, че менъ горчива честь се пада,
отъ неговите тъй изхитрени слова

да махна булото и всичко онова
що се таи задъ тяхъ наяве да изкочи.

Съ туй, съ пълномощното — Войводата посочи
самичъкът — иска се въ една ръка властта

да бъде хваната — и да завързва тя,
и да отвързва тя съдбите на народа:

и тъкмо този народ когато за свобода
ний призоваваме съ тиранът на борба

и му говоримъ все, че охолна съдба
го чака въ бъдаще, — не както днеска тая.

На пълномощното е своеволство края!

Отъ своеволствата на нашите деди,
бялъ день не е видялъ народа и преди —

на всяка страница това ни все говори
историята . . . все измами и раздори

и кръвнини. Защо? Че жадните за власт народни вожди сж народа отъ напасть

въ напасти тласкали за своята изгода —
и той живял е робъ, лял кръви за свобода . .

И винаги е билъ во робство родний край!...

Ни самъ Войвода, това го всякой знай,
другъ пътъ, ни другите апостоли такава